

Sygn. akt IV P 89/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Magdalena Piątkowska

Ławnicy: Alicja Gawrońska, Grażyna Nawrot

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 listopada 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa E. K.

przeciwko Centrali (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ś.

o odszkodowanie

- I. zasądza od strony pozwanej Centrali (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ś. na rzecz powoda E. K. kwotę (...) zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 08 sierpnia 2018 roku do dnia zapłaty;
- II. zasądza od strony pozwanej Centrali (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ś. na rzecz powoda E. K. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- III. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty (...)
- IV. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w (...)kwotę 940 zł tytułem opłaty od pozwu, od której powód był ustawowo zwolniony.

UZASADNIENIE

Powód E. K. wniósł pozew przeciwko Centrali (...) sp. z o.o. w Ś. o zasądzenie odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia, ostatecznie w kwocie (...), tj. w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia za pracę, oraz kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu przytoczył okoliczności związane z przebiegiem swojego zatrudnienia u strony pozwanej oraz niesłusznym, jego zdaniem, rozwiązaniem umowy w trybie art. 53 § 1 pkt 1 kp.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Wskazano, iż powód przebywał na zwolnieniach lekarskich z tytułu niezdolności do pracy i z dniem 19 lipca 2018r. wyczerpał okres zasiłkowy (182 dni). Wniosku o świadczenie rehabilitacyjne nie złożył, nie stawiał się w pracy ani nie wykazał gotowości podjęcia pracy. Zdaniem strony pozwanej dało to podstawy do rozwiązania z powodów stosunku pracy w trybie art. 53 §1 pkt 1 lit b kodeksu pracy, zgodnie z którym pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, tj. gdy niezdolność do pracy przekroczy 182 dni. Skoro niezdolność powoda do pracy spowodowana jedną chorobą trwała do dnia 9.08.2018r., a zasiłek chorobowy został wyczerpany 19.07.2018r. spełnione zostały przesłanki powołanego artykułu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód E. K. zatrudniony był u strony pozwanej od dnia 10 maja 2004 roku na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Dowód: akta osobowe powoda (w załączeniu)

Powód przebywał na zwolnieniach lekarskich z tytułu niezdolności do pracy i z dniem 19 lipca 2018r. wyczerpał okres zasiłkowy (182 dni). Wobec tego faktu ZUS odmówił powodowi prawa do zasiłku chorobowego za okres kolejnego zwolnienia lekarskiego od 20 lipca 2018 roku do 9 sierpnia 2018 roku. Powód nie wystąpił o świadczenie rehabilitacyjne, nie zgadza się z rozstrzygnięciem ZUS odmawiającym przyznania zasiłku chorobowego.

Dowód: zaświadczenia lekarskie k. 7-16

pismo ZUS k.36,37,38,39

decyzja ZUS O/W. z dnia 15.10.2018r. k. 56-57

akta ZUS (w załączeniu)

Pismem z dnia 8 sierpnia 2018 roku pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę zawartą w dniu 10 maja 2004 roku bez wypowiedzenia na podstawie art. art. 53 § 1 pkt 1 lit b kodeksu pracy, wskazując, iż przyczyną jest niezdolność do pracy trwająca dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku (182 dni)

Dowód: akta osobowe powoda (w załączeniu)

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosi (...). /bezsporne, zaświadczenie k. 44/

Przy tak ustalonym stanie faktycznym, który w zasadzie był niesporny, sąd zważył:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 41 kp pracodawca nie może wypowiedzieć umowy o pracę w czasie urlopu pracownika, a także w czasie innej usprawiedliwionej nieobecności pracownika w pracy, jeżeli nie upłynął jeszcze okres uprawniający do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W niniejszej sprawie powód w dniu 8 sierpnia 2018 roku (data oświadczenia woli pracodawcy) był w okresie niezdolności do pracy potwierdzonej zaświadczeniem lekarskim obejmującym okres od 20 lipca 2018r. do 9 sierpnia 2018 roku, a zatem w okresie usprawiedliwionej nieobecności w pracy. Decyzja odmawiająca powodowi prawa do zasiłku chorobowego za ten okres zapadła dopiero 15 października 2018 roku i nie jest prawomocna.

A zatem należało rozstrzygnąć, czy w niniejszej sprawie upłynął okres uprawniający pracodawcę do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia.

Należy wskazać, że zarówno w oświadczeniu woli o rozwiązaniu umowy jak i w odpowiedzi na pozew pracodawca powołuje się na niepełną treść artykułu 53§1 pkt 1b kp, który w pełni brzmi:

Pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia:

1) jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa:

b) dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy

A zatem pracodawca rozwiązując umowę o pracę bez wypowiedzenia po upływie okresu niezdolności do pracy odpowiadającej jedynie okresowi pobierania wynagrodzenia z tego tytułu i zasiłku chorobowego naruszył przepis art. 41 kp albowiem okres „ zwalniający ” pracodawcę z zachowania art. 41 kp w stosunku do powoda jeszcze nie upłynął. Można bowiem powiedzieć, iż w wymiarze temporalnym pracownik niezdolny do pracy z powodu choroby jest chroniony na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. przez 272 dni (182+ 90) w ramach podstawowego okresu zasiłkowego i połączonego z nim świadczenia rehabilitacyjnego. Na dzień złożenia oświadczenia woli okres ten nie upłynął, a sytuacja świadczeń powoda z ubezpieczenia społecznego nie była i nie jest jasna. Powód zakwestionował bowiem odmowę przyznania mu zasiłku chorobowego za kolejny okres, nie wykluczone jest, że na skutek odwołania decyzja zostanie zmieniona, a jeśli nie- powód może zdecydować się wystąpić o świadczenie rehabilitacyjne.

Dlatego też, w oparciu o powyższe, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 56,58 w zw. z art. 36 § 1 pkt 3 kp orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu (pkt II) orzeczono na podstawie art. 98kpc w związku z par9 ust1 pkt 1 rozporządzenia MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI z dnia 22 października 2015 r.w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.) kierując się uchwałą 7 sędziów SN z dnia 24 lutego 2011 r., I PZP 6/10 (OSNP 2011, nr 21-22, poz. 268, LEX nr 707475), mającą moc zasady prawnej, iż podstawę zasądzenia przez sąd opłaty za czynności adwokackie w sprawie o odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa (art. 56 § 1 k.p. w zw. z art. 58 k.p.) stanowi stawka minimalna określona w § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia.

Na zasadzie art. 477 ² § 1 kp wyrokowi w punkcie I nadano rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda wskazanego w zaświadczeniu k.44 akt. (pkt III)

Ponadto na podstawie art.113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity DZU z 2018r. poz.300), zgodnie z którym kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Takim kosztem, od poniesienia którego pracownik był zwolniony, była opłata od pozwu. Wobec przegrania przez pozwanego sprawy w zakresie o odszkodowanie opłatę tę zasądzono od pozwanego w wysokości 5% sprecyzowanego żądania, czyli 940 zł.(pkt IV)